

[Iver Poulsen.]

beror på, at eksportvirksomhederne ikke har kunnet skaffe den nødvendige arbejdskraft og ikke har kunnet skaffe den nødvendige kapital eller har manglet den kapital, som er nødvendig for at give dem finansiell styrke til at opdyrke nye eksportmarkeder. Vejen ud af disse ulyksalige økonomiske tilstande må derfor være at bremse efterspørgselspresset, ikke ved nye skatter og afgifter, men ved at standse den stadige stigning i de offentlige udgifter og føre en skattepolitik, som opmuntrer og stimulerer opsparingen.

Det erkendes som nævnt i årsoversigten, at opsparingen har været for lille og ikke har fulgt med i forhold til forbrugets udvidelse, men hvad har regeringen så gjort for at svække efterspørgselspresset og fremme opsparingen? For mig at se altid det forkerte. Efterspørgselspresset har regeringen forøget ved den stadige stigning i de offentlige udgifter og den offentlige pengeudpumpning, og hvad opsparingen angår, har regeringen nærmest set sin opgave i at forfølge sparerne. Regeringen har ført en inflatorisk politik, som naturligvis må fragte sparerne lysten til at spare op, for når sparerne ustandselig må se værdien af deres opsparing forringet gennem voldsomme prisstigninger, som de ingen dækning får for, mister de naturligvis lysten til at lægge noget til side og skynder sig at købe for pengene, så længe pengene endnu har en værdi. Og dernæst har regeringen flittigt bestræbt sig for at forringe opsparingsmuligheden for den private opsparing gennem en indtægtsudjævrende og en formuekonfiskerende skattepolitik.

En stabil økonomisk fremgang herhjemme kræver simpelt hen, som det også er nævnt i den økonomiske oversigt, for det første en øget opsparing, og her siger vi naturligvis en øget privat opsparing, og for det andet en begrænsning af de offentlige udgifter; men for at opsparingen kan blive tilstrækkelig, må den naturligvis have bedre kår, end den har i dag. Opsparingen må opmuntres ved meget store skattelettelser for den del af opsparingen, der underkaster sig en vis binding eller investeres i produktionsapparatet, og naturligvis må den tåbelige og opsparingshæmmende formueskat forsvinde.

Den højtærede statsminister berørte, som jeg også har sagt, opsparingen, og det fremgik ganske klart, som det også er nævnt tidligere af statsministeren, at vel skal vi have en opsparing i gang her i landet, men den private opsparing må ikke konkurrere med den offentlige opsparing. Den offentlige opsparing skal være nr. 1. Vi fra vor side mener, at den private opsparing skal være nr. 1, og at det er en pligt at tildele den private opsparing sådanne kår, at den virkelig kan have mulighed for at udfolde sig.

Hvad efterspørgselspresset angår, bør det svækkes gennem en nedsættelse af det offentliges udgifter og pengeudpumpningen. Vi har jo flere gange her i tinget hørt, at det offentliges udgifter ikke kan nedsættes, og at vi tværtimod må indstille os på en stadig stigning i de offentlige udgifter. Den højtærede statsminister sagde i dag, at de offentlige udgifter jo ikke kunne nedsættes, hvis man skulle imødekomme folks ønsker om både det ene og det andet. Hertil mener jeg kun der er at sige, at man skal ikke efterkomme befolkningens ønsker, hvis de går ud over, hvad vi har råd til, ud over, hvad vi kan skaffe gennem vor produktion og vor eksportindtægt, for så nærmer vi os meget hurtigt fallitten. Der må kunne siges nej til ønsker, der ikke er råd til.

I dag har regeringen fremsat et skatteforslag, som jeg ikke skal gå ind på, for det kommer jo til behandling i næste uge. Jeg har lige kigget det igennem; det er jo kun et par timer siden, vi fik det, og jeg må rigtignok sige, at det forekommer mig at være en skrap kur, regeringen her tillader sig at foreslå befolkningen udsat for som betaling for regeringens forfejlede politik. Selve forslaget enkeltheder vil vi naturligvis komme ind på, når forslaget kommer til behandling i næste uge.

Det, vi har oplevet, er, at først medvirker regeringen meget aktivt til at presse pengeindkomsterne op langt over, hvad der er dækning for i vor produktionsfremgang, og så kommer den lige bagefter og kræver pengene og mere end det tilbage igen gennem øgede skatter og afgifter og voldsomme prisstigninger, som sætter yderligere fart i den ødelæggende løn- og prisspiral. Det er, så vidt jeg kan se, en temmelig molboagtig politik, hvis regeringens mål da ikke er at øge inflationen. Er det tilfældet, bliver alle